

Iosif din Arimatea

„Când s-a înserat – fiindcă era ziua Pregătirii, adică, ziua dinaintea Sabatului – a venit Iosif din Arimatea, un sfetnic cu vază al soborului, care și el aștepta Împărăția lui Dumnezeu. El a îndrăznit să se ducă la Pilat ca să ceară trupul lui Isus. Pilat s-a mirat că murise așa de curând; a chemat pe sutaș, și l-a întrebat dacă a murit de mult. După ce s-a încredințat de la sutaș că a murit, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif a cumpărat o pânză subțire de in, a dat jos pe Isus de pe cruce, L-a înfășurat în pânza de in, și L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră la ușa mormântului“ (Marcu 15.42-46).

A fost o zi foarte întunecoasă pentru ucenici, căci Domnul Isus era mort, și prin aceasta apusese Soarele vieții lor. „Toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.“

„Iată că vine ceasul ... când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur“, au fost cuvintele triste ale lui Isus, și ele s-au adeverit. El atârna mort pe cruce, iar dușmanii Lui sperau că s-a terminat cu El, temându-se în același timp că s-ar putea totuși să nu fie așa. Unele femei au rămas la cruce; dar ce puteau face ele ca să primească trupul neînsuflețit al lui Isus și să-L înmormânteze într-un chip vrednic de Numele Lui? Trupul neînsuflețit al Domnului era în pericol să aibă soarta ce o avea în mod obișnuit trupul mort al făcătorilor de rele. Oricum exista pericolul ca El să fie aruncat în primul mormânt gol care se găsea.

În acel moment periculos a apărut Iosif din Arimatea, o localitate a iudeilor, de care mai înainte nu am auzit nimic și de care nu vom mai auzi nimic după acest moment. El era omul, de care era nevoie în această situație, un om cu influență, un om bogat, un sfetnic al soborului, un membru al sinedriului, o personalitate importantă și cu caracter. Toți evangheliștii amintesc de el și ne povestesc despre el, și astfel aflăm că el era un om bun, un om evlavios, care aștepta Împărăția lui Dumnezeu.

Iosif a fost mai înainte un om retras și probabil laș, dar acum a venit la cruce, și după ce a văzut cum stăteau lucrurile, s-a dus cu îndrăzneală la Pilat și a cerut trupul neînsuflețit al lui Isus; și L-a primit.

Să învățăm din aceasta că Dumnezeu are totdeauna martorii Lui. Nu contează chiar dacă vestitorii Cuvântului părăsesc adevărul și chiar dacă aceia care ar trebui să fie călăuze, se fac una cu țărâna pământului. Împărăția lui Dumnezeu nu va dispărea din lipsa călăuzitorilor. S-ar putea asemana Adunarea cu purtătorul de drapel. Când acesta este epuizat, și prin aceasta întreaga oștire este decurajată, atunci se găsesc alți purtători de drapel, și astfel drapelul Domnului flutură în vânt, înălțat sus. Așa cum este de adevărat că El trăiește, tot așa va trăi și adevărul; așa cum este de adevărat că Dumnezeu stăpânește, tot așa va stăpâni și Evanghelia. Chiar în timpul când Isus atârna pe cruce, El avea dreptul să stea pe tron, și El va domni din veșnicie în veșnicie.

Spre încurajarea noastră să ne gândim la ziua înnoirată și întunecoasă. Dacă trăiți într-un loc unde sunt puțini credincioși, nu vă încrucișați mâinile de durere și nu vă așezați descurajați, ca și cum s-ar fi terminat totul cu lucrarea pe care o iubiți. Domnul trăiește și El va păstra o sămânță vie. Un alt Iosif din Arimatea va apărea în momentele de descurajare; tocmai atunci când noi am ajuns la capătul puterii, se va găsi omul.

Un Iosif a fost pentru Israel în Egipt, și a fost un Iosif pentru Isus cel atârnat pe cruce. A fost un Iosif ca tată, la nașterea Sa, și un alt Iosif s-a îngrijit de înmormântarea Lui. Domnul nu va rămâne fără prieteni.

A fost o zi întunecoasă în istorisirea din Vechiul Testament, atunci când ochii lui Eli, slujitorul lui Dumnezeu, s-au întunecat; și ce a fost mai rău, a fost faptul că el a fost aproape tot așa de orb spiritual, cum a fost și trupest, căci fiii lui s-au purtat rău, iar el nu i-a condamnat. Părea a fi, ca și cum Dumnezeu trebuia să părăsească pe Israel. Dar cine era acel băiat mic, adus de mama lui, acel copil, care a fost lăsat în Locul Sfânt, ca să-I slujească lui Dumnezeu, acel băiețel care purta o hăinuță făcută cu multă dragoste de mama lui? Uitați-vă, voi care aveți ochii credinței: prorocul Samuel era slujitorul Domnului, care prin exemplul lui sfânt a condus pe Israel spre zile mai bune și l-a eliberat de urmările pedepsei pentru faptele rele ale fiilor lui Eli.

Dumnezeu are undeva, nu știu unde, în coliba joasă a unui sat sau undeva departe, în jungla Africii, sau în locuințele sărăcăcioase de la periferia orașului, sau undeva în palat, pe un om care va elibera pe Israel și care va duce lupta Domnului. Domnul are slujitori, pe care Și-i pregătește și atunci când sosește timpul, când sosește ora când e nevoie de omul potrivit, atunci se gsește acest om. Voia Domnului se va face, orice ar gândi cei necredincioși și cei îndoielnici.

Văd în venirea lui Iosif din Arimatea tocmai în momentul când era necesar să vină, o fântână a mângâierii pentru toți aceia care au lucrarea lui Dumnezeu pe inimă. Nu trebuie să ne spargem capul cu privire la urmașul vestitorului Cuvântului lui Dumnezeu; această grijă o putem lăsa liniștiți în voia lui Dumnezeu.

Doresc să vorbesc astăzi cu voi despre acest Iosif din Arimatea, despre acest sfetnic de onoare. Așa cum am spus, nu mai auzim nimic despre el, în afară de ceea ce este spus în această împrejurare. Pășește strălucitor, atunci când este nevoie, iar după aceea dispare; istoria lui este scrisă sus în ceruri. Nu trebuie să amintim ce spune tradiția despre el, căci eu cred că în citarea legendelor este o tendință rea și aceasta ne poate îndepărta de la Cuvântul lui Dumnezeu curat și nefalsificat. Ce avem noi a face cu tradiția? Nu este Scriptura suficientă? Dacă o realitate ar fi fost demnă de penița inspirației divine, atunci ea ar fi fost scrisă; dar deoarece nu este scrisă, nu trebuie să avem dorința s-o cunoaștem. Să fim mulțumiți, să stăm liniștiți acolo unde Duhul Sfânt lasă penița Lui să se odihnească.

Voi descrie astăzi pe Iosif din Arimatea în patru moduri: mai întâi spre atenționarea noastră. El era un ucenic al lui Isus, „dar pe ascuns, de frica iudeilor“; în al doilea rând spre învățătura noastră: el a fost determinat din cauza crucii să devină cunoscut. Simion a prorocit deja că prin moartea Domnului se vor descoperi gândurile multor inimi. În al treilea rând spre încurajarea noastră: pentru Iosif era prezent un motiv, pentru care el s-a făcut cunoscut; și astăzi este un motiv, pentru care toți cei fricoși ar trebui să devină viteji. În al patrulea rând spre îndrumarea noastră: dacă am fost timizi și fricoși, atunci în ceasul de nevoie să ne facem cunoscuți și să ne comportăm așa de curajoși, cum a făcut Iosif din Arimatea.

O atenționare pentru noi

Iosif a fost un ucenic al lui Hristos, dar pe ascuns, de frica iudeilor. Nu sfătuim pe nimeni să se asemene cu Iosif în această privință. Teamă, care ne face să ne ascundem credința, este un lucru rău. Fii un ucenic al lui Isus, dar nu pe ascuns; altfel vei rata multe lucruri care sunt ținta vieții tale. În mod deosebit, să nu fi un ucenic pe ascuns din cauza fricii de oameni, căci frica de oameni este o cursă. Dacă ești robul unei astfel de temeri, atunci aceasta te va face să fii mic și neînsemnat și te va împiedeca să-I aduci lui Dumnezeu onoarea care I se cuvine.

Caută să-I dai onoare lui Hristos, atunci El se va îngriji de onoarea ta.

Din ce cauză a fost așa de retras Iosif din Arimatea? Poate motivul era chiar în natura ființei lui. Mulți sunt din natură foarte îndrăzneți; unii sunt chiar deosebit de îndrăzneți, devin insistenți, obraznici, ca să nu zicem nerușinați. Sunt fără teamă, căci lucrează fără cap. Să evităm greșeli de natura aceasta.

Pe de altă parte, mulți sunt foarte retrași. Ei trebuie să-și adune tot curajul, ca să poată spune câteva cuvinte bune despre Mântuitorul lor, pe care Îl iubesc. Dacă este posibil, se așază pe ultimele rânduri. Sper să fie găsiți printre cei biruitori, atunci când se va împărți prada, dar nu sunt așa de zeloși să fie printre luptători, atât timp cât aceștia au dușmanul înaintea lor. Unii dintre ei, cu toată timiditatea lor, sunt sinceri.

În timpul martirajului au fost unii care din natură erau fricoși, dar care pe rug au fost cei mai curajoși. Fox a remarcat că unii din aceia, care se lăudau că pot să suporte bine durerea și moartea pentru Hristos, au ajuns să se teamă și și-au retras afirmațiile, în timp ce alții, care în temniță au tremurat de frică la gândul că vor fi arși, s-au dovedit în moarte că sunt adevărați bărbați, spre mirarea tuturor.

Cu toate acestea, prieteni dragi, nu este bine ca să îngrijiți timiditatea cu deosebită dragoste, dacă suferiți de ea! Frica de oameni este o plantă care trebuie distrusă și nu hrănită. Eu aș planta această plantă acolo unde este puțină apă și nu este soare și mi-aș dori un lăstar dintr-un pom mai bun.

Dacă știți că slăbiciunea voastră este cauzată de frică, atunci vegheați și luptați împotriva ei, și cu ajutorul Duhului Sfânt învățați să primiți un curaj neînfricat.

Cred că ceea ce l-a determinat pe Iosif din Arimatea să fie timid, a fost și starea lui de om bogat. Un adevăr trist este cuprins în afirmația Domnului nostru: „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!“ Bogăția nu întărește inima și nu îi face pe oameni temerari pentru fapte bune. Cu toate că bogăția este un talant de mare preț, care poate fi folosit de acela care a intrat în Împărăția lui Dumnezeu, ea cuprinde totuși multe curse și ispite, și dacă un om nu a intrat încă în Împărăția lui Dumnezeu, bogăția este o piedică îngrozitoare pentru el. „Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu!“

Pescarii de pe Marea Galileii au părăsit cu ușurință bărcile și uneltele lor de pescuit, dar Iosif din Arimatea era un om bogat și de aceea a ajuns mai greu la starea de a părăsi totul pentru Hristos. Tendința posesorilor de bogății mari o vedem la tânărul bogat, care a plecat întristat de la Domnul Isus, atunci când a fost pus la proba neobișnuită de a vinde tot ce avea.

Odată, niște înotătorii puternici și-au salvat viața, atunci când vaporul s-a lovit de stâncă, prin aceea că au aruncat orice greutate ce o aveau, în timp ce alții s-au scufundat imediat, deoarece au avut aurul legat de corpul lor. Aurul scufundă pe oameni în mod așa de sigur, cum se scufundă plumbul. Voi, cei care sunteți bogați în această lume, luați seama ca nu cumva bunătatea lui Dumnezeu s-o schimbați într-o stare de trăire în necredincioșie față de El. Feriți-vă de mândria vieții, de dorința după poziții înalte, de dorința de a vă strânge comori, căci toate acestea vă pot împiedica să-I slujiți Domnului vostru.

Bogăția face pe oameni să devină îngâmfați și îi împiedică să se aplece. Un om sărac se duce și intră într-o casă modestă din sat, unde se vestește Hristos, și găsește viața veșnică; un alt om, din același sat, care este îngrijorat de sufletul său, nu dorește să meargă cu plăcere în cercul celor săraci și rămâne fără binecuvântare. El se ține departe, căci se întreabă: „Ce vor zice oamenii, dacă cel cu avere multă se duce acolo să asculte Evanghelia? Ce agitație se va produce, dacă fiul unui om bogat s-ar pocăi!“

Bogăția lui Iosif din Arimatea l-a făcut deosebit de precaut și probabil l-a împiedicat să se unească cu oamenii simpli, care l-au urmat pe Domnul Isus. Inima lui era îndreptată spre câștigarea cununii, dar greutatea mare a avuției lui l-a împiedicat în alergare. Este un exemplu de har nespus de mare, că a fost ajutat ca în cele din urmă să lupte așa cum trebuie.

Probabil a fost împiedicat și de faptul că ocupa o poziție de onoare. Este nevoie de mare har, ca să poți purta onoarea omenească. Ca să spunem adevărul: ea nu este demnă de purtat, dacă o ai. Dacă un om ar putea să trăiască în așa fel încât ar fi peste tot elogiât, dacă el ar putea să-și scrie numele pe cer cu litere de aur, ce valoare ar avea aceasta? Ce valoare are elogiul unei mulțimi care nu gândește?

Recunoștința din partea oamenilor buni, atunci când este obținută prin virtuți stăruitoare, este mult mai de dorit decât mari bogății. Dar și atunci poate deveni o ispită, căci omul s-ar putea să înceapă să întrebe: „Ce vor zice oamenii?“; mai mult decât „Ce va zice Dumnezeu?“ În momentul când cedează acestei ispite, lasă un element slab să intre în viața sa. Un „bine, rob bun și credincios!“ de pe buzele Domnului este mai de valoare decât zeci de mii de ovații din partea senatorilor și prinților. Onoarea din partea oamenilor este un pericol pentru cei buni.

Comportarea lui Iosif are mai mult înfățișarea de precauție decât de râvnă. Doresc ca aceia care ocupă poziții înalte să se gândească la aceasta și să se verifice dacă nu cumva timiditatea în mărturisirea publică a lui Hristos nu este o lașitate nefericită.

Este clar, că toate lucrurile pământești, pe care le doresc oamenii, nu sunt chiar așa de dorit, pe cât par a fi, iar acelea pentru care oamenii sunt gata să-și dea chiar ochii din cap, ca să le aibă, le-ar vedea mult mai neînsemnate, dacă ar avea ochii deschiși.

Doresc să vă întreb cu toată prietenia, dacă unii dintre voi Îl iubesc pe ascuns pe Domnul și Stăpânul meu, din cauza fricii de oameni? Niciodată nu ți-ai mărturisit public credința. De ce nu? Ce te împiedică să treci hotărât de partea Domnului? Ești bogat? Savurezi onoare? Ocupi o poziție de invidiat în societate? Ești tu o creatură cu o stare spirituală pipernicită, că ai devenit așa de mândru pe această poziție sclipitoare ca și un copil care este mândru de haina lui cea nouă? Ești așa de laș, că nu vrei să te unești cu susținătorii adevărului și neprihăririi, deoarece sunt persoane cu stare socială rea? Ești tu cu adevărat așa de ticălos? Nu este nici o vitejie sfântă în tine? Dacă Dumnezeu te ajută să-ți meargă așa de bine, dacă ți-a încredințat așa de mult, vrei să-I mulțumești, lepădându-te de Fiul Său, maltratându-ți conștiința și întorcând spatele adevărului?

Știu, pare aspru, dacă ești primit rece în societate sau dacă degetul disprețuitorului este îndreptat spre tine, dar a te supune acestei temeri egoiste nu este demn pentru un bărbat, iar pentru un creștin este deosebit de disprețuitor.

„O, eu sunt o fire retrasă.“ Da, nu ceda ei, te rog, căci dacă toți ar avea astfel de simțuri, atunci unde ar fi reformatorismul și trezirile? Unde ar fi rămas Luther, Calvin și Zwingli? Unde ar fi Whitefield și Wesley, dacă dorințele lor ar fi avut ca țel principal umblarea pe valea liniștită și rece a vieții lor?

Ieși înainte, fratele meu, pentru adevăr și pentru Domnul! Gândește-te: ce este bun pentru tine, este bun pentru noi toți. Dacă nu te alături de Adunare, atunci fiecare dintre noi ar putea să renunțe la obligațiile lui; unde ar fi atunci Adunarea vizibilă a lui Isus? Cum ar putea rânduilele credinței noastre sfinte să fie vizibile ca o mărturie înaintea oamenilor? Provoc pe toți credincioșii ascunși să se gândească la contradicția dintre credința și ascunderea lor și să renunțe la poziția lor de lași!

Sunt convins, Iosif din Arimatea a pierdut foarte mult prin lașitatea sa, căci vedeți, el n-a trăit împreună cu Domnul Isus, așa cum au făcut mulți alți ucenici. În timpul acela scurt, dar o perioadă de aur, când oamenii umblau și vorbeau cu Isus, Iosif nu era cu ei. Nu era între cei doisprezece, așa cum probabil ar fi putut să fie, dacă ar fi avut mai mult curaj și hotărâre. N-a avut parte de acele discuții intime, pe care Domnul le-a avut cu ai Săi, după ce lăsa mulțimea să plece acasă. N-a avut parte de acea educație sfântă și de acea întărire care pregătea pe oameni pentru viața nobilă a primilor sfinți. A pierdut multe ocazii, când putea să lucreze pentru Domnul și cu Domnul.

Probabil nu mai auzim nimic despre Iosif din Arimatea, deoarece el nu a mai făcut nimic. Probabil, aceasta este singura acțiune mare, care a salvat uitarea numelui lui, tot ce a fost demn de relatat. Iosif trebuie să fi fost un om slab, trist, puțin folositor, căci el l-a urmat pe Hristos de la distanță.

Doresc înaintea lui Dumnezeu, ca acest studiu să scoată din ascunzătoare pe bărbații noștri iubiți, credincioși adevărați și demni de onoare și să-i facă să pășească în primele rânduri și să lupte pentru Hristos!

O învățătură pentru noi

În cele din urmă, Iosif s-a făcut cunoscut, și așa veți face și voi, prieteni dragi! Dacă sunteți corecți și cinstiți, mai devreme sau mai târziu Îl veți mărturisi pe Domnul vostru. Nu credeți că ar fi mai bine s-o faceți astăzi decât mai târziu? Va veni ziua când toată rușinea, de care voi acum vă temeți, va veni peste voi. Așa cum este de sigur că tu ești un credincios sincer, tot așa este de sigur că va trebui să rezști acelei rușini și batjocuri, care acum te sperie. De ce nu treceți imediat de partea cealaltă și astfel să terminați cu această rușine? Tu ai de mărturisit pe Hristos înaintea

multor martori. De ce nu vrei să începi imediat să faci aceasta? Ce este greu în aceasta? Va fi mult mai ușor și îți va aduce mai multă binecuvântare decât dacă continui să amâi. Ce l-a scos pe Iosif din Arimateia din anonim? A fost puterea crucii!

Nu este ciudat, că toată viața lui Hristos n-a făcut pe acest om să depună o mărturie publică? Minunile Domnului nostru, vorbirea Sa, sărăcia Sa, lepădarea Sa de Sine, viața Sa glorioasă de sfințenie, binefacerile Lui, toate acestea au putut să-L ajute pe Iosif să-și consolideze credința sa ascunsă, dar n-au fost de ajuns ca să-l facă să depună mărturie despre credința lui. Moartea pe crucea infamă a exercitat mai multă putere asupra lui Iosif decât toată frumusețea vieții lui Hristos.

Haideți, voi timizilor și voi cei ce stați retrași, să vedem dacă nu cumva astăzi crucea are aceeași influență și asupra voastră. Sunt convins că vă va ajuta, dacă Duhul Sfânt va întipări aceasta pe inima voastră. Presupun că moartea lui Hristos pe cruce a fost pentru Iosif așa de îngrozitoare, încât s-a hotărât să intervină pentru El, pentru Acela care a fost tratat așa de îngrozitor.

Iosif nu și-a dat acordul la ceea ce au făcut oamenii din sinedriu, atunci când L-au condamnat la moarte pe Isus; probabil, el și Nicodim s-au retras de la acest sfat. Dar când a văzut că crima a fost săvârșită și Cel nevinovat a fost omorât, și-a zis probabil: „Nu pot să rămân un martor mut al acestei ucideri. Trebuie să mă așez de partea Celui sfânt și neprihănit.“ De aceea s-a făcut cunoscut ca slujitor de bunăvoie al Domnului său crucificat. Fie, ce o fi, el s-a simțit constrâns să mărturisească că stă de partea lui Isus. A fost târziu, a fost foarte târziu, dar n-a fost încă prea târziu.

O, ucenic ascuns, nu vrei să renunți la ascunzătoarea ta? Dacă ești liniștit și retras și auzi cum Numele lui Isus este batjocorit, așa cum se întâmplă des în zilele noastre, nu vrei să intervii pentru El? Când auzi cum este negată dumnezeirea Lui, când Persoana Sa este ținta batjocurilor camarazilor rebeli, nu vrei să intervii pentru El?

Lucrarea Sa este lucrarea adevărului, neprihănirii, îndurării și speranței pentru fiii oamenilor, de aceea nu este permis ca El să fie batjocorit, iar tu să stai tăcând alături. Dacă alții L-ar fi apărat, atunci ai fi fost probabil scuzat, dar acum, când sunt așa de mulți aceia care Îl batjocoresc, nu poți rămâne retras, fără să nu faci prin aceasta un păcat. Isus merită toată onoarea, și totuși ei Îl batjocoresc cu grămada. Nu vrei să-L aperi? El este Domnul și Mântuitorul tău. Nu mai ezita să mărturisești că Îi aparții. Crucea a descoperit inima lui Iosif; el a urât răutatea aceluia care L-au lovit pe Cel sfânt și neprihănit, de aceea a prins curaj.

Dar probabil a fost și minunata răbdare a Domnului în chinul morții aceea care l-a făcut pe Iosif să simtă că nu mai poate să rămână ascuns. L-a auzit spunând: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“? S-a uitat la buzele Lui, atunci când a strigat: „Mi-e set!“? Credeți că a văzut batjocura și disprețul care L-au înconjurat pe Domnul muribund? A observat că pietrele vor striga, dacă el nu va arăta dragoste Prietenului lui cel mai bun? Deoarece Isus nu S-a apărat, ci a fost mut, ca o oaie înaintea celor ce o tund, Iosif a fost obligat să-și deschidă gura pentru El. Dacă Isus nu răspunde, ci rostește numai rugăciuni pentru ucigașii Lui, atunci el, sfetnicul cu vază, trebuie să-L mărturisească.

Soarele L-a recunoscut și și-a acoperit fața cu sac și cenușă. Pământul L-a recunoscut și s-a cutremurat. Moartea L-a recunoscut și a dat înapoi trupurile morților. De aceea și Iosif a trebuit să-L recunoască; nu se mai putea împotrivi dorinței de a face aceasta.

O, fraților, dacă până acum ați stat retrași, lăsați-vă puși de Isus în avangarda oștirii!

Apoi, au fost prezente minunile acestei morți, pe care el le-a văzut și pe care le-am amintit. Ele au fost suficiente, ca să-l convingă pe sutaș că Isus a fost un om neprihănit. Ele i-au convins și pe ceilalți că El este Fiul lui Dumnezeu; iar acela, care era un ucenic al lui Isus, a fost puternic convins prin ceea ce s-a petrecut pe cruce. Sosise timpul când trebuia să acționeze cu hotărâre ca un ucenic al lui Hristos.

Nu sunt în jurul tău minuni ale întoarcerilor la Dumnezeu, ascultări ale rugăciunilor, eliberări divine din nevoi?

Eu cred că Iosif nu a înțeles pe deplin sensul morții lui Hristos. Cunoștea unele lucruri despre aceasta, dar nu așa cum cunoaștem noi astăzi, când Duhul lui Dumnezeu Se arată în toată plinătatea Sa și ne învață despre însemnătatea crucii.

Ascultați, bărbaților, care nu ați trecut vizibil de partea Lui, care niciodată nu ați purtat ocară Lui și care niciodată n-ați trecut public în lucrarea Lui: El a murit pentru voi! Toate rănile Lui au fost pentru voi; sudoarea aceea, ale cărei urme le puteți vedea pe fața Celui răstignit, a curs din cauza voastră. Din cauza voastră a fost setea și durerea, pentru voi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul. Vă rușinați să-L recunoașteți? Nu vreți să purtați batjocura și disprețul din pricina Lui, din pricina Aceluia care a îndurat toate acestea pentru voi? Deschideți-vă sufletul și ziceți: „El m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.“ Dacă nu puteți spune aceasta, atunci nici nu puteți fi fericiți. Dar dacă puteți, ce vreți să faceți atunci? Nu trebuie să-L iubiți și să vă dați pentru El?

Crucea este un magnet minunat, care l-a atras la Isus pe omul acela, care era un metal prețios. Este ca și un drapel înălțat, purtat prin toate țările, ca toți cei credincioși să se adune. Această cruce, purtată prin toate țările, va trezi pe cei viteji, ca să iasă la câmp.

Puteți vedea pe Domnul vostru suferind moartea pentru voi și apoi să-I întoarceți spatele? Vă rog să nu mai amânați, ci imediat să strigați: „Scrie numele meu printre urmașii Lui, căci vreau să lupt până la sfârșit pentru El!“

Vrem să luăm aceasta ca învățătură din viața lui Iosif din Arimatea. Dacă crucea nu-l face pe un om să iasă din ascunzătoarea lui, ce va face atunci ea? Dacă priveliștea dragostei care moare nu ne face să avem o dragoste curajoasă pentru El, ce va fi atunci în stare să ne facă să avem o astfel de dragoste?

O încurajare pentru noi

Probabil gândiți că timpul în care a trăit Iosif impunea ca el să iasă din ascunzătoare și să meargă la Pilat, dar voi înșivă nu sunteți într-o asemenea situație.

Ascultați, prietenii mei, sunt mulți oameni care nu folosesc ocaziile oferite așa cum ar trebui. Domnul Isus nu mai atârână astăzi pe cruce și nu mai este necesar să fie înmormântat, dar sunt alte necesități absolute care vă solicită. Situația actuală a lumii cere ca fiecare bărbat, a cărui inimă este sinceră, să-L mărturisească pe Domnul său și să-I slujească. Oricine Îl iubește pe Hristos, s-o dovedească în această oră prin fapte.

O geamandură pe apele din partea de sud a Wales-ului are un clopot, care îi atenționează pe marinari de prezența unei stânci periculoase. În mod obișnuit acest clopot este liniștit, dar când începe să bată vântul și valurile se năpustesc asupra țărmlui, atunci sunetul lui se aude de la distanță foarte mare.

Cred că sunt oameni care sunt liniștiți, când totul decurge în liniște, dar care devin constrânși să vorbească, atunci când vânturile sălbatice se ridică.

Vă asigur că acum amenință furtuna și că va deveni mult mai rău. Dacă citesc corect semnele timpului, atunci e bine dacă clopotul își face auzit sunetul de atenționare, ca astfel sufletele să nu se piardă pe stânca rătăcirii.

Dacă v-ați retras pe ultimele rânduri, atunci trebuie să părăsiți această stare de comoditate. Vă chem în numele lui Isus la luptă. Domnul are nevoie de voi. Dacă nu veniți în ajutorul Domnului, atunci un blestem va veni asupra voastră. Vouă ar trebui să vi se scrie pe spate „lași“, ori altfel vă înrolați astăzi lucrării lui Isus. Să vă spun, de ce?

Dușmanii lui Hristos au înaintat. Atunci când L-au urmărit și au luat pietre ca să-L lovească, înaintaseră mult. Când au zis că are un demon și este ieșit din minți, au mers mult prea departe. Când au afirmat că El scoate demoni cu ajutorul lui Beelzebub, căpetenia demonilor, aceasta era o blasfemie. Dar acum au depășit linia, având urmări nefaste. Au luat pe Împăratul lui Israel și L-au pironit pe cruce, și El este mort. De aceea Iosif nu a mai putut răbda. El a părăsit societatea în care se găsea și s-a unit cu Domnul Isus.

Uitați-vă cât de departe merg oamenii în zilele noastre. Afară, în lume, se arată necredința într-o măsură așa de mare, încât ea nu mai este demnă de civilizație, ca să nu mai vorbim de creștinătatea timpului nostru. Ieșiți, voi lașilor, și nu mai ezitați să fiți numărați în rândul lumii necredincioase! În afară de aceasta vedem în creștinism bărbați care ne-au răpit deja unele învățături importante, iar acum atacă inspirația Cuvântului lui Dumnezeu. Ei ne spun clar că cred ce spune Scriptura numai în măsura în care lor le place. Biblia este o carte frumoasă pentru ei, dar o carte învechită. Puteți voi tăcea, când auziți așa ceva? Eu nu pot tăcea. Citadela creștinismului este atacată. Nici un bărbat viteaz să nu se lase intimidat în apărarea ei! Dacă voi tăceți și vreți să lăsați ca credința să fie ruptă în bucăți, eu nu pot!

Acum, când rătăcirea nu mai cunoaște bariere, trebuie să ieșim pentru a apăra adevărul. Deoarece atacul asupra Cuvântului lui Dumnezeu este foarte înverșunat, este necesar să apărăm orice bucățică a credinței. În ceea ce mă privește, nu vreau să cedez nici un colț al credinței mele din pricina vreunui om. Dacă adevărul are o înfățișare severă, nu vrem să-l acoperim cu un voal. Dacă este o pricină de poticnire în cruce, nu vrem s-o ascundem. Acesta este răspunsul meu dat tuturor acelor care vor să se adapteze duhului timpului nostru. Eu cunosc numai un Duh: acesta este neschimbat în toate timpurile. Îndoiala dușmanilor lui Dumnezeu să nu aibă nici o influență asupra noastră, decât numai aceea că noi vom strânge tot mai tare Evanghelia în inima noastră.

Rog pe fiecare creștin să prindă curaj și să iasă la luptă. Ieșiți acum, dacă nu ați ieșit până acum!

Atunci când Iosif din Arimatea s-a făcut cunoscut ca ucenic al Domnului nostru, cei mai mulți dintre prietenii Domnului nostru fugiseră. Atunci Iosif și-a zis probabil: „Trebuie să intru și să cer trupul“. Când toți ceilalți fug, vine viteazul timid. Am constatat mereu că cei slabi au devenit tari, atunci când în jur a avut loc o decădere generală de la credință. Oamenii, care odinioară spuneau „nu știm cu certitudine dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, suntem așa de nedemni“, au ieșit din vizuinile lor și au devenit viteji în luptă, au bătut și au pus oștirea dușmanului pe fugă.

Numărul acelor care pe vremea lui Iosif au rămas credincioși Domnului a fost mic. Aceia dintre ei care erau săraci - de exemplu femeile, care l-au slujit cu ce aveau -, nu erau apti să meargă la Pilat să ceară trupul Domnului. El nu i-ar fi lăsat să treacă înainte; și chiar dacă i-ar fi lăsat, erau prea fricoși ca să ceară trupul Domnului. Dar Iosif era bogat și era un sfetnic al soborului, de aceea părea să spună: „Aceste femei dragi, bune, au nevoie de un prieten; ele nu pot singure să ia trupul de pe cruce. Vreau să merg la guvernator. Împreună cu Nicodim voi procura voalul și mirodeniile, iar femeile ne vor ajuta să luăm pe Domnul de pe lemn și să-L punem în mormântul meu cel nou. Voi învălui trupul Lui cu voalul și-L voi îmbălsăma în chip vrednic cu mirodenii.“

Unii dintre voi locuiesc în localități mici, la țară, unde copiii lui Dumnezeu sunt credincioși și probabil foarte săraci și nu au multe posibilități. Dacă există ceva care să vă dea impuls să fiți oameni hotărâți, atunci luați exemplul lui Iosif. Este nevoie de curaj, ca să ajuți o ceată slabă. De obicei, oamenii sunt prezenți acolo unde este succes, dar omul de valoare nu se rușinează să sprijine pe unul care este disprețuit, atunci când este vorba de lucrarea adevărului. Cine are aptitudini și avere să spună: „Vreau să mă duc și să îi ajut. Nu pot lăsa lucrarea Domnului în seama acestor oameni săraci. Știu, ei fac tot ce pot, și deoarece aceasta este foarte puțin, vreau să mă unesc cu ei și pentru Domnul să mă alătur lor.“

Vedeți ce intenționez? Singura mea dorință, astăzi, este să sensibilizez pe puținii dintre voi, care pentru o clipă s-au clătinat, ca să se scoale și să vestească pretutindeni Numele Lui scump și sfânt.

Poate sunteți ca acele flori care nu pot înflori înainte de a veni întunericul. Acum este timpul vostru. Seara a sosit; înfloriți, prietenii mei, și umpleți aerul cu parfumul dragostei voastre! Dacă alte flori s-au închis, atunci fiți gata să vă deschideți în roua nopții! Luminați în aceste ore de întuneric! Soarele s-a ascuns; arătați-vă!

Iosif și Nicodim nu s-au văzut în lumina zilei, atunci când Isus trăia, dar atunci când soarele s-a ascuns la moartea Lui, strălucirea lui s-a arătat mai mare ca oricând.

O, fratele meu șovăitor, acum este timpul tău, ora ta! Folosește-o pentru Domnul nostru mare!

Un îndemn

Cineva poate va spune: „Ce înțelegeți dumneavoastră când spuneți că eu trebuie să pășesc în față? Văd ce a făcut Iosif, dar ce trebuie să fac eu? Eu nu trăiesc în Arimatea, iar în zilele noastre nu există nici un Pilat.“

Prin faptul că Iosif L-a recunoscut pe Domnul său, s-a pus în pericol. Un sclav, al cărui stăpân a fost omorât, pentru că era creștin, s-a dus la judecător și a cerut trupul mort al stăpânului său, ca să-l înmormânteze. Judecătorul l-a întrebat: „De ce vrei tu trupul neînsuflețit al stăpânului tău?“ – „Pentru că el a fost un creștin, și eu sunt de asemenea un creștin.“ În baza acestei mărturii, el însuși a fost condamnat la moarte.

Pilat putea să facă la fel, căci mai marii iudeilor l-au urât pe Iosif și i-au dorit moartea. El a fost mult timp retras, dar acum și-a luat inima în dinți și a intrat curajos la Pilat. L-a rugat pentru trupul neînsuflețit, iar dregătorul i-a împlinit dorința.

Ți-ai pune tu în joc, dacă este nevoie, cele mai bune lucruri pământești ale tale? Ești tu gata să-ți pierzi renumele profesiei și poziției tale prin mărturisirea credinței tale, în aceste zile de decădere? Poți tu să părăsești totul din pricina lui Hristos? Dacă cea mai intimă legătură s-ar rupe, dacă cele mai strălucitoare perspective s-ar distruge, îți vei lua tu crucea și-L vei urma pe Domnul tău?

Gândește-te că acest om bun, atunci când a luat trupul neînsuflețit al lui Isus, a devenit necurat, potrivit legii iudaice. S-ar putea să nu vi se pară important acest lucru, dar pentru un iudeu aceasta era un lucru foarte rău, în mod deosebit în săptămâna Paștelor. El s-a atins de un trup mort și prin aceasta, potrivit legii iudeilor, s-a întinat. Dar el nu a considerat a fi o necurăție atingerea trupului mort al Domnului său. Și nici nu era o necurăție. Era o onoare, să atingi acest trup sfânt, pregătit de Dumnezeu.

Și cu toate acestea ți se va spune: „Dacă treci de partea lui Isus și te unești cu poporul Său, atunci te înjosești.“ Vor arăta cu degetul spre tine, îți vor da un nume de insultă și te vor învinui de fanatism. Ia asupra ta această rușine binecuvântată și spune ca și David: „Vreau să m art și mai de nimic... și s m înjosesc în ochii mei.“ Dezonorarea pentru Hristos este onoare, iar rușinea este culmea oricărei cinste.

După aceea, acest om, care și-a pus viața în pericol și onoarea în joc, a luat asupra sa cheltuielile mari legate de înmormântarea lui Hristos. S-a dus și a cumpărat pânză curată de in și a pus la dispoziție mormântul nou, pe care îl săpase în stâncă pentru sine. Ceea ce era ambiția oricărui iudeu ca să posede, aceea a dat el cu bucurie, pentru ca Domnul să poată fi pus acolo.

O, dacă tu Îl mărturisești pe Hristos, atunci mărturisește-L prin fapte! Nu-ți ține portmoneul închis față de El!

Nu de mult am citit istoria unui vechi, bun creștin din America, care a venit într-o adunare, după ce a avut loc colecta pentru o lucrare misionară. Cineva l-a rugat pe „fratele nostru Sewell“ să se roage pentru această colectă. Sewell nu s-a rugat, ci și-a băgat mâna în buzunar și a căutat. „Aduceți cutia pentru colectă“, a zis el, și după ce au adus cutia și el a pus banii în ea, omul acela a spus: „Frate Sewell, nu v-am rugat să dăruiești ceva, am dorit numai ca dumneavoastră să vă rugați împreună cu noi.“

„O“, a zis el, „nu m-am putut ruga înainte de a da ceva.“ S-a simțit dator să dea mai întâi pentru marea lucrarea de misiune, și după ce a făcut aceasta s-a putut ruga.

O, dacă toți creștinii ar fi convinși de corectitudinea unei astfel de comportări! Ieșiți în față, voi cei care v-ați ascuns, vorbiți cu oamenii și mărturisiți ce a făcut Domnul pentru voi! Iosif din Arimatea, unde ești? Ieși, omule! Pășește în față; a sosit timpul tău! Începând de acum, voi sunteți cei mai viteji dintre viteji în garda personală a lui Hristos, care Îl urmează oriunde va merge. Nu te teme, ci privește cu bucurie, dacă ajungi să lupți din pricina Omului care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. A Lui să fie onoarea din veșnicie în veșnicie!